

RADA MÚDREHO VÝRA

Prátek ...

Bola raz jedna dedinka. Pri dedinke bola lúka, za lúkou bol lesík a v lesíku rástol strom. Nebol to obyčajný strom. Na tom strome ržili dve sovy, ktoré sa o pár dní stali ockom a mamkou. Vyliakli sa im tri malé sovičky: Gulička, Pierko a najmladšia Hviezdička.

Raz večer išiel ocko na lov a pred odchodom im povedal: „Nebojte sa, mamka sa o vás postará. Ja vám prinesiem niečo pod zub.“ Keď sa rozsmela, sovičky sa o ocka báli.

„Nestalo sa ockovi niečo?“ opýtala sa Hviezdička. „Nebojte sa, to je len tou smou. Lovíte si,“ povedala chľacholivým hlasom mama. O pár minút prišiel ocko aj s chušnou večerou. Lovičky už skoro spali. (Malé sovy si ešte musia navyknuť na to, že

sa spí cez deň, a nie v noci.) „Priniesol som vám večeru!“ zvolal ocko a spolu s mamkou spravodlivo rozdelili úlovok.

Sovičky sa pustili do jedla.

„Hmmm, je to dobrota!“ povedal Pierko keď zhlkol malú časť večere.

Do hostine všetky sovičky rýchlo zaspali. Sovi rodičia zaspali tiež, aby sa sovičkám prispôbilo. Nasledujúce dva dni sa súrodenci učili lietať. A teraz im to ide perfektne. Už zostal čas len na to, aby sa prispôbilo obvyčajnému

soviemu životu. „Debičky, kúto noc sa nebude spať!“ zvolal ocko. „A prečo?“ spýtala sa krázu Gulička. „Aby sa si zvykli na bežný sovi život,“ odpovedala jej mamička.

Keď sovičky vyšli von zo svojho úkrytu, bola hustá tma. Hviezdica sa Amy veľmi bála a keď ako vyšla von, zaliexla na spať. „Čo sa deje?“ spýtala sa

Pierko sestry. „Bojím sa!“
odpovedala mu. „A čo sa
bojiš?“ pokračovala v rozho-
vore mama. „Bojím sa TMY!“

Dalšiu noc mali sovičky
navštevú. Prišiel pán Múdry.
Bol so starý a veľmi múdry
výr. Rád pomohol, poradil, vy-
svetlil. Bol milý, ale niekedy
aj prísny. „Deš, toto je pán
Múdry. Je so výr,“ predstavil ho
ocho. „Prečo má také čudné
meno?“ poľichu sa spýtala
Hviezdčka mamky. „To preto,
lebo je veľmi múdry a každý
ho tak volá.“

dcérke. „Dobru noc!“ pozdravil
sa pán Múdry. (Keďže sovy
cez deň spia, cez noc je pre
nich ako keby deň.) „Beknú noc!“
pozdravila sa sovia rodinka.
Prečo musia sovy
spať cez deň a nie
v noci?“ opýtala
sa zvedavá Hviezdčka
výra. „To preto, že sme nočný
vtáci,“ zdvorilo odpovedal múdry
výr. „Prečo sa tak pýtaš?“ spý-
tal sa malý sovy výr. „To preto
lebo - lebo ja sa bojím smy!“
odpovedala sovička bojáživým

naučim sa nebáť sa jej.
Podí sem, a pozri a hore. Tam
je slniečko, vidíme ho len cez
deň, ale ani v noci úplne ne-
zmizne. V noci sa jeho líce odrá-
dajú od mesiaca a ten vyzerá,
akoby svietil." Lovička bola za
toto vysvetlenie veľmi vďačná a
každú večer do sny zaspekala.

ANDREJ NÁN